

V případném dalším trestním řízení, které by bylo vedeno pro nerespektování trestního rozsudku bych jako nový prvek uplatňoval v rámci své obhajoby požadavek, aby soud samostatně přezkoumal zákonnost tr. rozsudku 11T 5/87 MS Praha/ na základě mé námitky o jeho nezákonnosti a nepravomocnosti. Běžná soudní praxe dopsud stavěla na fikcích či právních domněnkách a pravomoci předchozích odsouzení, což umožňovala stavět jakousi pyramidu nezákonností na jednom předchozím bezpráví. Planost, či neplatnost R 11T 5/87 by v novém trestním řízení byla otázkou viny, kterou je povinen soud řešit samostatně dle § 9/1 in fine tr. ř.

Z uvedeného hlediska si tedy lze jen přát zahájení trestního stíhání. Podobné nové prvky jsem ovšem vnášel do praxe i v tr. řízení 11T 5/78/. Soud se snimi vůbec nedokázal vypořádat a tak je prostě ignoroval. Tímto způsobem např. orgány činné v trestním řízení znehodnotily mou tzv. generální obhajobu, která se vztahovala na všechny stíhané skutky obou obžalovaných v naší trestní věci. Namítal jsem totiž, že jde o jednání dovolené, a to mimo jiné, dle samého tr. zákona dle § 13,14 jako výkon nutné obrany a krajní nouze. O obranu proti bezpráví a nezákonnostem pouhou kritikou a tedy o obranu nejen přiměřenou, ale dokonce velmi mírnou s ohledem k intenzitě útoku. Dále jsem dovozoval povinnost orgánů činných v trestním řízení protiprávní útoky dokazovat a hodnotit v porovnání s obranou - stíhanými činy obou obviněných. S ohledem ke znění § 9/1 in fine tr. ř. má potom orgán činný v trestním řízení povinnost řešit projudiciální otázky viny samostatně. Otázku předchozích persekucí jsem potom postavil jako otázku viny a požadavek orgány činné v trestním řízení, aby přezkoumaly označené soudní rozsudky z hlediska jejich zákonnosti, jestliže mě stíhají za jejich kritiku. Namítal jsem dále, že i kdyby se eventuálně zjistilo případně překročení mezi nutnou obranou a krajní nouze, že by šlo stejně jen o tzv. obranu putativní a tedy jen o nedbalostní jednání spočívající v omylu např. v přesném odhadu intenzity útoku, či v osobě útočníka. Nedbalostní jednání potom není možné tr. stíhat jako tr. činy pobuřování, podvracení republiky, verbální a písemné útoky na veřejné činitele či státní orgány. /§ 3/3 tr. z.

Domnívám se, že tyto prvky by bylo vhodné prosazovat do soudní praxe i v dalších případech. Samotná skutečnost, že se justiční orgány s touto obhajobou nedokázaly vypořádat a musely ji proto ignorovat, tento požadavek jen podporuje.

Omlouvám se, že jsem se nechal poněkud unést a možná zašel až příliš daleko do právní problematiky věci. Nebylo to mým úmyslem, ale jsem až příliš prostoupen svou současnou prací týkající se této problematiky.

Příjímte ode mne mnoho pozdravů a uznání za Vaši práci v oblasti tolik potřebné, nejen k udržení míru, ale i prospěšné a nezbytné pro rozvoj lidské civilizace. Očekávám od Vás, že příjem tohoto dopisu potvrdíte.

S pozdravem

Pavel W o n k a

Vrchlabí dne 10.3.1988